

Iskupa vsak letnik
in velja s poštno
urob iz v Mariboru
s pošiljanjem na dom
za eno leto K 4.—
za pol leta „ 2.—
za tretje leta „ 1.—

Naročnina se pošilja
spremljajo v tiskarni
iz Cirila, koroške
ulice št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Dobrotliki katoliški
študenti društva do-
bovolje list brez po-
sobne naročnine.

SLOVENSKI

GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Pisarni listi dobijo
se v tiskarni in pri
gospodu Novak-u na
velikem trgu po 10 h.

Rokopisi se ne vra-
čajo, neplačani listi
se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje
od navadne vrstice,
če se natisne enkrat,
po 15 h, dvakrat 25 h,
trikrat 35 h.

Inserati se sprejemajo
do ure polnoči.

Štev. 36.

V Mariboru, dne 3. septembra 1903.

Tečaj XXXVII.

Sijajna zmaga šentiljskih Slovencev.

O zmagi, o sijajni slovenski zmagi lahko enkrat poročamo svojim čitateljem! Št. Ij nad Mariborom so nam pred 15 leti ugrabili Nemci, sedaj smo ga dobili nazaj; Št. Ij je bil izgubljen, sedaj je zopet v slovenskih rokah! Pri občinskih volitvah dne 27. avg. so zmagali šentiljski Slovenci v prvem in tretjem razredu ter si s tem priborili v občinskem odboru slovensko večino.

Hud je bil volilni boj! V prvem razredu so oddali Slovenci 5 glasov, Nemci 3, v drugem razredu Slovenci 11, Nemci 18, v tretjem razredu Slovenci 68, Nemci pa 31 glasov. Vse spletke nemčurjev niso pomagale nič, slovenski volilci so stali trdni kakor skala — in zmaga jim ni mogla izostati.

In čim hujsi je bil boj, tem večje je sedaj veselje na strani Slovencev. Skozi celih petnajst let so morali šentiljski Slovenci gledati, kako vladajo tujci v njihovi občini. Znani Egon Pistor je bil vodja nemško-nemškutarske stranke. Ustanovili so jim nemško šolo, a dvojezična šola je bila v nevarnosti, da tudi postane kmalu celo nemška. Sedaj so tuje verige strte, sovražnik je premagan, in Slovenci bodo prevzeli vodstvo občine iz tujih rok v lastne roke.

Mnogo bridkih udarcev smo doživeli letos spodnjestajski Slovenci v narodnostnem oziru. Vsled tega je naše veselje nad zmago šentiljskih Slovencev veliko in tem večje, ker leži Št. Ij na meji. Hvala šent-

iljskim Slovincem za njihovo naporno narodno delo, slava vrlim braniteljem slovenske meje!

Ta zmaga v Št. Iju pa naj bo tudi za celi Spodnji Štajer mogočen klic: Slovinci, delajmo na to, da bodo kmalu vse spodnjestajerske občine v slovenskih rokah! Naprej do zmage na vsej črti!

Politični shod v Hotinjavasi pri Mariboru.

Če se je prej »Slovenskemu društvu« večkrat očitalo, da premalo dela in da osebno nič ne stori za mariborsko okolico, se to očitanje v zadnjem času ne more več ponavljati. Kjer je bilo le mogoče, je storilo svojo dolžnost. Predvsem pa si je stavilo nalogo, buditi in utrjevati v našem slovenskem ljudstvu okoli Maribora narodno zavest ter zaježiti s tem nemško prodiranje proti jugu. V to svrhu je prirejalo društvo shod za shodom v mariborski okolici. Zadnji shod je bil dne 30. avg. v Hotinjavasi.

Hotinjava je katastralna občina v politični občini Orehovavas pri Mariboru. Kakor je razvidno iz današnjih naših dopisov, se je tam pod vodstvom vrlega našega g. Pišeka izvojevala letos pri občinskih volitvah popolna zmaga slovenske stvari. Občinski odbor je do zadnjega moža odločno slovenski. V proslavo vrlh slovenskih bojnikov je bil namenjen zadnji naš politični shod, a na-

menjen tudi, da pridobi še one može za slovensko stvar, ki so stali dosedaj mlačni ob strani.

Shodu, ki je bil jako dobro obiskan, je predsedoval predsednik »Slovensk. društva«, g. dr. Glaser, ki je v pristrčnih besedah pozdravil došle. Oddal je besedo gosp. poslancu Robiču, ki je poročal o političnem položaju, katerega je govornik označil kot skrajno neugodnega. Posebno obstrukcija v ogrskem parlamentu je povzročila slabe posledice tudi za nas. Vsled predloga vsenemških poslancev obstoji namreč naredba, da se naši novinci le tedaj smejo poklicati v aktivno službo, ako so na Ogrskem dovoljeni. Ogrska obstrukcija pa še dosedaj ni dovolila novih vojakov, zato se ne smejo tudi naši novinci poklicati. Vojno ministrstvo si hoče zdaj pomagati iz zadrege z odlokom, da morajo vojaki, ki doslužijo konec septembra svoja tri leta, ostati v službi do konca decembra. Ta naredba je napravila povsod najslabši vtis in je tudi krivična. Posebno hudo prizadet je kmečki stan, kateri že težko pričakuje došle delavske moči. Proti tej odredbi se mora odločno protestirati. V svojem nadaljnjem govoru je pozival g. poslanec navzoče k skupnemu delovanju za koristi slovenske domovine. Združeni se bojimo proti nemški prevladi, ki noče priznati enakopravnosti drugih narodnosti. Govornik je sklenil s besedami: Da bi se to zgodilo, da bi se zjedini v skupno delovanje za našo lepo, predrago domovino, gospod, kmet in delavec, v to pomozi Bog! Dolgotrajno odobravanje je sledilo prepričevalnemu govoru gospoda poslanca.

Listek.

Pot do sreče.

Prevel F. L.

(Konec.)

»Mati, ljuba moja mati!« objame Dragomir mater ter jo poljubi na lica. »Jaz niti ne zaslužim, da me storita tako srečnega. Toda mi se pogovarjamo, kakor da bi bilo vse v redu. Saj še ne vemo, če me Jelica hoče.«

»Kaj pa da te hoče«, se nasmeje oče. »Ali ni obstala Mariji?«

»To že«, odvrne Dragomir, »toda meni še ni obstala, če me mara. Pa saj je še nisem niti vprašal. Takoj letim k nji, da izvem, ali hoče postati moja.«

Predno sta mogla oče in mati kaj odgovoriti, je že izginil Dragomir.

Kmalu potem je stal pred hišico vdove Poljančeve. Ravno je hotel vstopiti, ko odpre Jelica vrata.

»Jaz sem, Dragomir«, pomiri jo fant, ko vidi, da stopi deklica prestrašena nazaj. »Seveda pridem malo pozno v vas, toda imam s teboj nekaj važnega govoriti.«

»V sobo te ne morem peljati, mati že ležijo«, odgovori mu deklica, »pa sediva zunaj pred hišo na klop, če ti je prav.«

»Seveda, seveda mi je prav«, zašepeta fant ter potegne deklico k sebi na klop. »Še ljubše mi je, če se morem prej s teboj pogovoriti. Če se bodeva midva dogovorila, potem še le naj zvedo tvoja mati. — Jelica, glej, nočem ti pripovedovati veliko o moji preteklosti. Saj veš dobro, da sem bil malo-pridnež. Toda zdaj sem se resno poboljšal. V zadnjih tednih sem postal drugačen človek. Zapazil sem, da me ljudje mnogo prijazneje gledajo in moji stariši doma so tako srečni in se veselijo moje spreobrnitve. To dé seveda dobro, pa mnogo bolj me bode veselilo, če me bodeš ti pohvalila. Najlepše plačilo bo, ako me prijazno pogledaš ter mi rečeš: Dragomir! jaz sem zadovoljna s teboj. Zdaj si postal človek, katerega zamorem iz srca ljubiti. — Ti molčiš! — No, Jelica, ali rečeš?«

»Zakaj pa ne, če ti je toliko na tem ležeče«, mu odgovori deklica in povese oči. »Saj pa je tudi res! Ti si se popolnoma poboljšal, postal si priden fant, katerega lahko iz srca ljubim.«

»Ti me torej ljubiš?« vsklikne mladenič.

»Seveda, saj si ravnokar sama rekla. Dostavi še samo, da hočeš postati moja žena.«

»Za božjo voljo, Dragomir, kaj pa misliš!«

»Zakaj ne? Saj me imaš rada, in jaz te imam rajši kot moje življenje. Brez tebe ne

morem biti srečen na tem svetu. Ne smeš misliti, da moji stariši ne vedo o tem. Vse sem jim povedal in dali so mi z veseljem svoje privoljenje.«

»Dragomir, je li to resnica? Ali je kaj takega mogoče?«

»Ko pride jutri moj oče prositi za tvojo roko, boš videla, da ne lažem«, odgovori mladenič. »Kakšen pa bo odgovor? Boš li ti rekla, ne?«

Od prevelike sreče ni mogla deklica niti besedice izpregovoriti. Naslonila je glavo na prsi mladeniča in začela ihteti. Z nepopisnim veseljem je pritisknil Dragomir deklico na svoja prsa.

Drugo jutro, ko je sedela vdova Poljančeva po zajutru pri mizi ter brala iz sv. pisma, se ustavi lep voz pred hišo. Praznično oblečen fant skoči brzo z voza ter pomaga debelemu, sivolasemu možu na tla. Stari se je težko opiral na mlajšega in ko prideta v sobo, vsede se takoj starček težko sopeč na stol.

»Dober dan, Poljančevka!« pozdravi ženo, ko si je malo oddahnil. »Že dovoliš, da se tukaj vsedem. Veš, moje noge so že težke, starost me muči.«